

هجده تیر فرا می‌رسد: چه باید کرد؟

هر سال در آستانه ی قیام تیر ماه هفتاد و هشت، به تفصیل از سوی تفکرات سیاسی مختلف در مورد آن چه قبل و بعد از آن رخ داد تحلیل فراوان صورت می‌گیرد. تحلیل‌هایی گرچه متفاوت و گاه متضاد، اما متفق بر این نکته ی مهم که تاریخ جنبش دانشجویی در این برهه از مبارزه دو تکه گشت. صرف نظر از دوره ی پیشین، مسیر حرکت جنبش پس از انقلاب سیاه فرهنگی به دست سارقان انقلاب ۵۷ خطی است ایستا که در رکود محض با توده‌هایی که منفعل سیاسی اند، هماهنگی دارد. هشت سال جنگ فرصتی طلایی فراهم آورده است برای تثبیت پایه‌های رژیم‌های که برای مهار طوفان انقلاب با مذاکرات پشت پرده مثلث امپریالیزم جهانی، بازار و روحانیت تندروی حوزه به سرکردگی خمینی و بازرگان به نمایندگی حزب ورشکست نهضت آزادی، در غیاب حزبی متشکل و منسجم از کارگران پیشرو، جایگزین سلطنت پهلوی می‌شود. جنگی که قربانیان خود را در هر دو جبهه از طبقات فرودست می‌طلبند، آوارگی را برای ساکنین شهرهای مرزی به ارمغان می‌آورد و میلیون‌ها دلار از ثروتی را که بایستی در بخش بهداشت، آموزش و خدمات هزینه شود، صرف خرید سلاح می‌کند. در این سال‌های شوم، رژیم جمهوری اسلامی بارها با قتل و عام گسترده ی مخالفان خود در داخل و خارج از زندان‌های نظام، سیاست سرکوب را به نمایش گذاشت. از سوی دیگر با پرورش و تجهیز جنایتکاران سرسپرده در نهادهای موازی ارتش، سپاه و

بسیج، برای محو اعتراضاتی که بی شک بر وقوعشان واقف بود، تدارک کامل دیده بود. چرا که بی اعتمادی به ارتش از انقلاب ۵۷ ریشه گرفت، درس بزرگی که سیاست دولتمردان جمهوری اسلامی را بر آن داشت تأمین امنیت حکومت خود را با نهادی مطمئن تر تضمین کنند.

به این ترتیب جنبش توده ها و نیز دانشجویی که با آن در رابطه ی تنگاتنگ است در دهه شصت تا نیمه های هفتاد، زیر فشار جنگ، ارباب از سوی بازوهای فشار نظام و یأس ناشی از شکست آرمان های انقلاب ۵۷ در سکوت فرو رفت.

رُزا جوان

بازنویس: یاشار آذری

آدرس اینترنتی کتاب خانه: <http://www.nashr.de>

ایمیل یاشار آذری: yasharazarri@gmail.com

مسئول نشر کارگری سوسیالیستی: یاشار آذری